

ἢ τήμερον εἰπόντες, οὐ μέλιτος
εἰς δέν λήγασσι.

Demosthenes dicere so-
lebat: Qui subito & ex tem-
pore consilium dant, non
bene consulunt.

Δύο εἶναι, ὡς Ἀριστοτέλης εἶπεν,
ἐν οἷς γίνονται τὸ εὖ πᾶσιν· ἐν
μὲν ἐν τῷ τὸν σκοπὸν κείσθαι, καὶ
τὸ τέλος πάντων προσέχειν ὀρθῶς·
ἐν ᾧ τὸ πρὸς τὸ τέλος φερέσθαι
προσέχεις δόλοισιν.

Duo sunt, vt Aristoteles
dixit, quæ omnes actiones
bonas & laudabiles efficiūt:
Vnum, vt Scopus & finis a-
ctionum recte constituatur:
Deinde vt media ad finem
duccentia recte eligantur.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, Μίαν ταύτην
σωτηρίαν ἔχει πόλις καὶ ἔθνος
εἶναι, ἢ σωστικῶν ἀνδρῶν ἄσφα-
λῶν, καὶ συμβούλων ἀσφαλῶν
τυχεῖν.

χ Idem dicebat, Solam hæc
& ciuitatis & nationis salu-
tem esse, habeat gubernato-
res bonos & consiliarios ac
senatores cordatos.

Πλάταρχος εἰρησεν· Ὁδηγὸν
τυφλὸν λαβεῖν, καὶ σύμβουλον
ἀνόητον, ἴσον εἶναι.

χ Plutarchus dixit, In cœ-
cum itineris ducem, & stul-
tum consiliarium incidere,
idem esse.

Κρείστων Κριτὸς ἰσχυρῶς εἶπεν
Διόδωρος.

Sapiens robusto præstat:
dixit Diodorus.

Κρείστων λιλογοσφύρη Θεο-
δοτῆς τῆς τῆς ἀποστολικῆς εἶπεν
Χρυσόστομος.

χ Melior est consulta tardis-
tas celeritate temeraria: di-
xit Chrysostomus.

Locus CX.

DE EXPERIEN- TIA, VSV.

Τάσος εἶπεν Ἑρμιονεὺς ἐρωτη-
θεὶς, πῶς εἰς σοφώτατον,
πείραν εἶπεν.

χ Tassus Hermioneus, quid
nam sapientius esset præ-
cæteris, interrogatus: Expe-
rientiam dixit.

Δημάδης ἐρωτηθεὶς, τίς αὐτῷ
διδασκαλὸς γεγονώς εἶπεν· τὸ
ἀθηναίων, εἶπεν, ἔφησεν· ἐμφαι-
νον, ὅτι ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων
ἐμπειρία, καὶ κρείττων πάσης σο-
φιστικῆς διδασκαλίας ἐστίν.

χ Demades rogatus, quo
præceptore fuisset vsus: tri-
bunali, respondit, Atheni-
ensium: insinuans, quod in
ipsis negotiis experientia
quavis institutione sophis-
tarum melior sit.

Πάβλος Αἰμίλιος ἐμβολῶν
διὰ τῶν ἀκρων εἰς Μακεδονίαν, καὶ

σωτέρα γάρ μοι οὐδὲν ἴδον ἱσθῆς πο-
λεμίας ἢ Νασσηῶ παρασκευάσ-
τος αὐτὸν εὐθύς ἐπιχερεῖν, εἶρε
πῶ σὺ, εἶπεν, ἡλικίᾳ εἶχον. αἶ
ἢ πολλὰ καὶ μετὰ πείρας κωλύουσιν
ἐμπορίας πρὸς φάλαγγα σω-
πέτρα γάρ μοι μέγιστος.

Paulus Æmilius Cum per
montium extremitates in
Macedoniam peruenisset,
hostiumque videret instru-
ctam aciem, Nasicæ hortan-
ti vt statim eos aggredere-
tur, facerem, inquit, si tua
esset ætate, sed me diurtur-
na experientia docuit, non
inire pugnam ex itinere ad-
uersus exercitum suis ordi-
nibus dispositum.

Αἱ ἐμπειρίαι, καὶ τὸ πολλὰ
ἐρωθεῖναι, ἔν ἐμπορεύσιν, ἔφη
Δημοσθένης.

Experientia, multarum-
que rerum vsus, prudentiā
ingenerat, dixit Demosthe-
nes.

Ἰσοκράτης ἔλεγε. Ὁ, ἡ αὐτῶ
ἀκριβοῦσιν βασιλευσῶν, ὧν ἐπίστα-
ται πρὸς τὴν αὐτῶν πρὸς
τεύοντας, ἐμπειρία, μέγιστη καὶ
φιλοσοφία. τὸ μὲν γὰρ φιλοσο-
φείναι οὐδὲν σοὶ δεῖξει, τὸ δὲ
ἐπὶ αὐτῶν τῶν ἐργῶν γυμνάσει,
διώσει τῶν ἀμεινόντων σε χρῆσθαι
τῶν πρὸς ἀγαθὰ ποιήσθαι.

Isocrates dicere solitus
est: Si quid exquire nouisse

cupis, quod scire ad virum
primarium pertineat, expe-
rientia & philosophia rei
notionem aggredere. Hæc
enim vias tibi demonstra-
bit: exercitatio autem ope-
ribus acquisita, efficiet vt
melius & aptius res ipsas
tractes.

Locus CXI.

DE IUVENTV- T E.

Σὺ ὅταν ὀνομαζήσῃς μήτε
ἄρχῃν τὸ σφόδρα νέον, μή-
τε συμφορῶν εἶναι, εἰ καὶ ἀεὶ δα-
κρυῖν γνάμης ἔχῃ.

✕ Solon lege sanxit, ne quis
admodum iuuenis ad ma-
gistratū aut consultationes
admitteretur, quamuis pru-
dentissimus visus esset.

Μένανδρος εἶπε. Νέος ὢν,
ἐδόκησεν μὲν, ἐφρόνεν ἢ ἔδεν.

✕ Menander dicere solebat:
Cum iuuenis essem, videbar
quidem mihi sapere, sed re-
uera nihil sapiebam.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε. Μένανδρος
νέος ὢν, ὡς γέρων ἐση ποτὲ.

✕ Idem dicebat: Cum iu-
uenis es, memento te ali-
quando senem fore.

Ἀριστοτέλης ἔφη. ἄπτερον τῶν
κτ

καὶ τὸν βίον πράξεων τὸν νέον εἶναι.

Aristoteles dixit, Iuuenē ignarum esse negotiorum, quæ in vita versantur.

Βασίλειος εἶπεν, Ευρύπισον τὴν νεότητά εἶναι, καὶ ραδίως ταῖς κενῆς τῆ ἐλπίδων μετεωρίζεσθαι.

✕ Basilius dixit, Iuuentutem mobilem esse, & facile vana spe efferrī.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε· κῆφον τὴν νεότητά εἶναι, καὶ δίκινηθαι ὡς τὰ φαύλα.

✕ Idem dicebat, Iuuentutem esse leuem, & ad improbitatem procliuem.

Ὁ αὐτὸς εἶπε· φύσιν ἀρρώστιας ἔστι νεοίς εἶναι, καὶ σφοδρὴτη γνώμης ἔχθιν ἢ δὴ νομίζουσιν τὰ ἐλπιθέντα.

✕ Idem dixit, Iuuenem naturale vitium hoc esse, vt propter leuitatem consilii ea se habere iam arbitretur, quæ spe concupierunt.

Ὁ αὐτὸς εἶπε· Ευρύπιστος ἢ νεότης, ἔστι ὡς κενὴ οὐδὲ ἄρρωστος. Ἀσφοδρὸς γὰρ πενημέων ἀεικλύζει κύματα. δαίτη βίνω ἔστι πόδη γέντος, καὶ ὡς τὰς λιμῆρας διδύνοντος.

✕ Idem dixit: Mobilissima iuuentus est, & ad vitia propensa: Diuersis enim pertur-

bationum fluctibus agitatur. Eget igitur ductore, qui ad portum recta deducat.

Πρὸς ἑμὲν [ὡς εἶπε Χρυσόστομος] καὶ ὡς ἐπιθυμίας, δὲ ἐμπύωτος κελῶν ἐστὶν ὁ νέος· διὸ ἔπιθυμίας δαίτη τῆ φυλακῆς. Ἐσφοδρότερες ἔχουσιν.

✕ Ira (vt Chrysostomus dixit) & cupiditatibus facilius iuuenes ducuntur & vincuntur: quare maiorem quandam custodiam requirunt, ac frenum durius.

Γρηγόριος Νύσσης ἔλεγε, Ἐπὶ παντός ὡς ἐπὶ πολλῷ πρῶτον μάθης, ἐπισημαίνουσιν τὴν νεότητά εἶναι, καὶ σφοδρῆτη καὶ βραδύτην τὴν γνώμης τῆ ἀσθενείας αἰσίου, ὃ μὴ καὶ πολλὰ συμπαραλήθη ὡς κενὴν τὴν σκέψιν.

Gregorius Nyssenus dicebat: in omni fere negotio periculosa esse adolescentiū consilia, nec facile reperiri qui aliquid recte gesserint rerum magnarum, quibus cani nō fuerint ad considerationis communionem adhibiti.

Νεότης μὲν ἔστι κενὴ οὐδὲ ἄρρωστος ὡς κενὴ οὐδὲ ἄρρωστος. Ἀσφοδρὸς γὰρ πενημέων ἀεικλύζει κύματα. δαίτη βίνω ἔστι πόδη γέντος, καὶ ὡς τὰς λιμῆρας διδύνοντος.

✕ Iuuenis summā potestatem adeptus, cupiditatibus

effrenatis vtens, malum est
in expugnabile: dixit Philo.

Ο αὐτὸς ἔλεγε· Νεότης πο-
νεῖν οὐκ ἐθέλωσι, αὐτὸς τὸ γέρας
κακῶς ἀγεῖ.

Idem dicere solebat: Iu-
venis laborem recusans, in
senectute miser & calamito-
sifus est.

Ἀριστοτέλης εἶπε· πλὴν σφρα-
σσίλου ἀρεπωτέραν καὶ ἀνα-
κρίαν μέλλον ἐν τῇ νεότητι, ἢ ἐν
τῇ γήρᾳ· μέλλον γὰρ τὰς νέας ἢ
πρὸς εὐτέραν ὑπὸ τῆ ἐπιθυμιῶν
ἐνοχλεῖσθαι.

Aristoteles dixit, Lauda-
biliorem esse & magis nes-
cessariam, temperantiam in
iuuenibus, quam in senib⁹.
Nam iuvenes plus quam
senes cupiditatib⁹ tentari.

Ἐν τῇ πᾶν νεωτέρων ἡλικίᾳ
πάντα πράττειν δυνάμεθα· ἔφη
Οὐλπιανὸς.

Nihil est, quod in iuueni-
li ætate agere non possim⁹ :
dixit Vlpianus.

Οὐ πλὴν ἡλικίαν νέος, ἀλλ' ὁ
πλὴν ψυχῆν ἀτελής, νεώτερος
λέγεται· ἔλεγε Βασίλειος.

Non ætate iuuenis, sed
qui animo imperfecto est,
iunior vocatur: dicebat Ba-
siliius.

Locus CXII.

DE REBUS SECVN-
DIS QVE PARIVNT
in solentiam.

Βασίλειος ἔλεγε· Ὁμοίως
εἶναι χαλεπὸν, ἔν τε δυσσο-
λίαις περιγρηθῆναι, ἀπειπίνωθαι
τῆν ψυχὴν διασάσασθαι, καὶ ἐν ταῖς
ὕψι Φαντασίαις ἢ ἐπιθυμίαις.

Basiliius dixit: Æque dif-
ficile esse, in rerum difficul-
tibus animum non abie-
ctum seruare, atque in pro-
speritatibus non extolli.

Διόδωρος εἶπεν, Εὐτυχέστερον
ὑποφέρειν, συμφορὰς ἐνεγκεῖν
ἐπιδείξιας, ἢ ὅτις ἀμιγρέτης ἀ-
νημερίας ἐμφορῶν.

ΛDiodorus dixit, Felicioris
ingenii esse, infortunia cū
dexteritate ferre, quam in-
gentem prosperitatem pru-
denter regere.

Πλάτωνος εἶπεν, Οὐδὲν δυσαρ-
κτέτερον εἶναι ἀνθρώπου εὖ
πράσσειν δυνάμετος· ὅτι· αὐτὸς δὲ
κινώτερον ἐπισημαίει, συσταλέν-
τος ὑπὸ τύχης.

Plutarchus dicebat: Nihil
contumacius esse homine
rebus secundis elato: nihil
rursus imperii aufcultatius
homine deiecto rebus ad-
uersis.

Ἀριστοτέλης εἶπεν, Ἄνθρωπος
ἔστι βέλδιον εἶναι, φέρειν ἐμμελῶς
τὴν ἀτυχήματα.

Aristo-

Aristoteles dixit, Sine virtute non facile esse, res secundas recte ferre.

Σωκράτης, ἔφη Ἰσοκράτης, καὶ συνακροῦσθαι τοῖς μὲν πλοῦσι καὶ τοῖς δυναστεύουσιν, καὶ μὴ τούτοις ἀκροασθαι τοῖς δὲ ἐνδείαισι καὶ τῇ πενήτειᾳ συμφροσύνῃ καὶ μετριοτήτι.

Ita comparatum est, dixit Isocrates, ut opes & potentiam, amentia, & cum hac, immodestia comitetur: inopiam vero & humilitatē, prudentia & moderatio.

Φιλιππῶν ὁ κομικὸς ἔλεγεν· Ἐὰν ἴδῃς πονηρὸν εἰς ὕψος ἀρῶμενον, λαμπρῶς τε πλοῦστω καὶ τύχῃ γαυρῶμενον, ὀφρὸν τε μείζονα τῆς τύχης ἐπαίρουται, τοῦτον ταχέον μετὰ βολῶν περσοδικαῖν ἐπαίρουται γὰρ μείζον, ἢ αὐτὸν μείζον πείου.

Philistio scriptor Comicus dicere solebat: Si videris improbum in altum gradū euectum, magnisq; opibus & fortuna exsultantem, superciliosaque supra fortunam extollentem eius celerrimā expecta mutationem. Tollitur enim altissime, ut maiori casu ruat.

Ξενοφῶν ἔφη, χαλεπώτερον εἶναι, δὴ εἶναι ἀνδρὰ τὸ γὰρ κατὰ νόμον φέρονται, ἢ τὰ κατὰ νόμον. καὶ μὲν

γὰρ ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ δὲ συνφροσύνῃ τοῖς πᾶσιν ἐμπαιῖν.

Xenophon dixit, Longe difficilius esse, inuenire virum, bona eleganter ferentē, quam mala. Nam res secundas multos impellere, ut fiant petulantiores. At res aduersas, omnes sanos ad modestiam flectere.

Τοῖς πλοῦσι εἰ μὲν ἔπειτα Δημοθένης, καὶ δὲ πᾶσι εὐπράττασιν δὲ φρονησάν.

Plerisq; fatale est, dicebat Demosthenes, nunquam in rebus secundis sapere.

Πλάταρχος ὡς ἀληθῶς ἔλεγει· ὀλίγους εἶναι, οἱς μὴ εὐτυχεῖν παραγίνεται φροσύνῃ.

Plutarchus vero dixit, Paucos esse, qui non in rebus secundis insolescant.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, Κινδυνεύειν τὸ λίαν εὐτυχεῖν, ὥστε ἐπαχθεῖς ποιεῖν.

Idem dixit, Ita fere fieri, ut nimia felicitas homines reddat molestos & intolerabiles.

LOCUS CXIII.

DE PEREGRINATIONE.

Βίας ἔλεγε, Τὰς τῶν τύπων μετὰ βολαῖς οὐτε φρονησάν

διδάσκειν, οὔτε ἀφροσύνην
ἀφαιρείσθαι.

¶ Bias dicere solitus est, Lo-
corum mutationes neque
prudentiam docere, neque
imprudentiam auferre.

Πολλοὶ ἀποδημήσαντες [ὡς
Αἰγίνης ἔφη] ἔτ' ἔροπον, ἀλλὰ
τὸ τόπον μόνον μετήλλαξαν.

¶ Multis qui peregrinan-
tur (vt Æschines dixit) ran-
tum fit mutatio loci, non
ingenii.

Ο αὐτὸς εἶπεν. Οὐχ ἡ χώρα
χρηστὴ ποιεῖ, ἢ φάυλος· ἀλλ' ἡ
φύσις· ἔδ' ἐσθρὸν ἐπεργίαντες,
ἤκροντες ἀποθῆν, ἀλλ' οἷοι ἐπο-
ρῶθημεν.

¶ Idem dixit: Non regio bo-
nos aut malos facit, sed suū
quemque ingenium: neque
alii sumus reuerſi, sed tales,
quales cum abiremus.

Αποδημεῖν, ὅσω ἐξῆν τοῖς
Σπαρτιάταις, ἵνα μὴ ξενικῶν
ἔθων κ' ἑθῶν ἀποιδύων μετέ-
χωσι. κ' ξηνηλασίας δι' εἰσηγή-
σαιτο, ὅπως οἱ παρεισρέοντες, μὴ
διδασκαλοὶ κ' ἐκείνων ἑθῶν πο-
λίταις ὑπάρχωσι. τὸ πολιτῶν ὅς
αὐ μὴ ὑπομείνη τιμὴ τῶν παίδων
ἀγῶνῶν, ἔ' μετέτερε τὸ πόλεως
δικαίον. ἔνοι' ἔφασαν, ὅτι ἔ' τῶν
ξένων ὅς αὐ ὑπομείνη ταύτην
τιμὴν ἀσκησὶν τὴν πολιτείας, κ' τὸ
ἐβλήθησαν τὸ Δουξερὸν μετέτερε τὸ

δραχμῆν ἀφαιρέσει τὰ μέρη μείζους,
πολλοὶ δ' ἔχ' ἐξῆν. σωῆκε γὰρ
αὐτὸς ὁ Λαφωπατος τοῖς συμβο-
λαίοις ἔ' τῶν μείζους τῶν ξένων
ἀφαιρέσει πόλεις καὶ ἀφαιρέσει
ἀλλ' ὡς καθεστῆκεν, ἀφαιρέσει τὸ εἶνα
ἡμῶν εὐκαταφάρως μείζον πρὸς
κακίαν, ἢ σωθῶν δρῶντιν.

Spartanis non licebat pe-
regriuari, ne morū peregrinorū
vitæque incompositæ contagium
attraherēt. Quin & peregrinos
vrbe arcebant, ne paulatim inun-
dantes mali cuiuspiam ciui-
bus existerent magistri. Quisquis
autem ciuium nō tulisset liberorū
iuxta patrii ritus institutionem,
iure ciuiū priuabatur. Rurſus
narrant quidam, quicunque
peregrinus Spartanæ ciuitatis
institutiſſi fuerat, cum portione,
quæ fuerat a prificis ordinata.
Cæterum vendere ius ciuitatis
nulli fas erat. Pespexerat vir ille
prudentiſſimus, commerciis exte-
rorum atque negotiatorū, ciuitates
quamuis bene institutas corruppi,
quod ad nequitiam omnes simus
magis dociles, quam ad virtutem.

Μὴ κατέκνη [ἔφη Ἰσοκράτης]

μοκρῶν

μακρόν ὄδον πορεύεσθαι ὡς ἰὸς
 διδάσκων ἢ χρησίμων ἐπιταξι-
 λομήδης. αἰχρὸν γὰρ τὸς μὲν
 ἐμπόρους πηλικαῦται πηλαγῆ
 ἀποπερῶν, ἐνεκα Ἐπιφάνου ποι-
 ῶσι τὴν ὑποαρχαίου εἰσιαν. ἰὸς
 ἢ νεώτερος μηδὲ ἰὸς κτ' γῆν πο-
 ρείας καταμύειν, ἐπὶ τὰ βελτίω
 καταστῆσαι τὴν ἑαυτ' ἀξίνοιαν.

τούτω τὰ παλαιότερα ἐπὶ τῆς
 ὁ Ἱερώνυμος, ὅς ἐν πόρρω κει-
 μέναις χώραις, τ' μὲν Δάμοισιν
 ἐν Ρώμῃ, τ' ἢ Ἐπιφάνιον ἐν Κύ-
 πρῳ, τ' ἢ Δίδυμον ἐν Αἰγύπτῳ,
 τ' ἢ Ναζιανζῶνον ἐν Καππα-
 δοκίᾳ, καὶ ἄλλους ἀποδοῖ, ἐνεκα Ἐ-
 πιφάνου ποιῶσι τὴν πηλοῦσαν,
 & Ἐπιφάνου τὴν πῆλιν, ἤκαστε.

✕ Ne te pigeat (dixit Iso-
 crates) longum iter suscipe-
 re, vt eos audias, qui præ-
 clari aliquid profitentur.
 Turpe enim est mercatores
 tanta maria transire, vt suas
 facultates augeant: adoles-
 centes vero, vix terra iter
 facere, vt animum virtutib.
 locupletent. Huic præcepto
 Hieronymus obtempera-
 uit, qui procul in difficissi-
 mis regionibus, Damasum
 Romæ, Epiphanium in Cy-
 pro, Didymum in Ægypto,
 Nazianzenum in Cappa-
 docia, & alios alibi, augen-
 dæ doctrinæ, & fidei confir-
 mandæ causâ audiuit.

Εὐάγγελος ἔλεγε, φυτὸν με-

ταφρομήδρον συνεχθῆς, καὶ πὸν
 οὐ ποιεῖν.

✕ Euagrius dixit, Plantam
 quæ sæpe transfertur, non
 coalescere. ¶ Pertinet huc
 prouerbium: Ἄθος κυλινδρ-
 ῶδρος, τὸ φύκῳ οὐ ποιεῖ, id est,
 Saxum volutum, non ob-
 ducitur musco.

Locus CXIII.

DE FERIIS, DIE-
 BVSVS FESTIS.

Δ Ἰοργίης ὄρων ξένον πνα
 ἑαυτὸν ὡς τὴν ἰορτήν
 ἐπιμαλῶς χρησιμοποιεῖ, ἢ ποιεῖς,
 ἔφη: Οὐκ ἔν πάσαις ἡμέραις ἀπε-
 δαίω ἀνδρὶ ἰορτὴ ἐστὶν: Ἐνόμισθ
 ἔτον τὸν κόσμον, ἰορτὴ εἶναι ἁ-
 ξίον θεῷ, ἐν ᾧ ἀνθρώπος κατα-
 στῆς, αἰεὶ καλῶς & ὑπερπῶς, ὡς
 ἐναίλιον θεῷ, πάντα εἰσορῶντες,
 ζῆν αὐτὸ φεῖλοι.

✕ Diogenes peregrinum
 quendam conspiciens sese
 studiose ad festum diem cō-
 ponentem: Quid facis, in-
 quit? An non quilibet dies
 viro bono festus est? Sensit
 hunc mundum esse templū
 Deo dignum, in quo consti-
 tutus homo semper hone-
 ste & decenter, velut in con-
 spectu Dei, omnia cernētis,
 versari debeat.

Ἀνδρόνικος ἐρωτηθεὶς, τί ἐστὶν

εορτή: χαρισμορχίας, ἔφη, ἀφορμή. εἰδὲ πῶποτε γὰρ μὴδὲν αὐθιγῶς καὶ ἀηγάτως εἰστεύεσιν αὐθιγῶς, ἢ ἐν θεοῖς τοῖς κρησῖς, ἐν οἷς μέλιται ἀπὸ τῆν εὐσεβείων τε καὶ σωφροσύνην ἀπεδύζην ἡσθ.

Antisthenes interrogat^o, quid esset dies festus, respondit, Ingluuii & helluationis occasio. Nullo enim tempore homines dissolutius & intemperantius viuunt, quam tunc, cum maxime pietati & temperantie studendum erat.

Δημοθένης γράφει, τὰς παιλαῖς εἰς τοσούτῃ ἀφικέσθαι φιλαυθιγίας τε καὶ εὐσεβείας, ὥστε τῶν ἀπὸ τῶν γνησίων ἀδελφῶν κηρύττων τὸ λαμβάνειν δίκην ἐπέχον ἐν ταῖς εορταῖς.

Demosthenes scribit, tantam veterum fuisse & humanitatem & pietatem, vt festis diebus etiam de iniuriis prius factis pœnas sumi vetuerint.

Locus CXV.

DE MISERICORDIA, CLEMENTIA.

Ἐλεὸς ἐστὶν ἐκείστος λύπη, ἀλλοτρίοις κρησῖς σιωπῆ μετρητῆ ἔφη Γρηγόριος Νύσσης.

Misericordia est volun-

taria tristitia, ex alienis malis producta: dixit Gregorius Nyssenus.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, Μέγα τὸ αὐθιγῶν φάρμακον εἶναι, ἔλεον δὲ ψυχῆς εἰσφροδόνον· καὶ τὸ σιωπῆ γνησίων, πολὺ τι κρησῖς τὸ συμφοροσθ.

Idem dixit, Magnum calamitoso remedium esse, misericordiam ex animo collatam: & genuinam condolentiam multo leuiorem reddere calamitatem.

Ὁ αὐτὸς ἔφασκε. Δυνατὸς ἰὼ ὁ θεὸς παύσαι μὴδὲν πένηται· ἀλλὰ τὸ εὖ ποιῆν ἀπειρεῖται, συμπάθειν εἰδὲς ἡξία. νῦν ἢ ἀπὸ κλητῶν ἐνεκα καὶ εὐπρεπῶν καὶ ἀπορῶν, ἵνα τὸ πὸς γημάσθω τῆ εὐποιῶ.

Idem dicere solitus est: Facile posset Deus neminē facere pauperem, sed ita beneficentiæ ausam adimeret nec amplius vellet aliquis condolere. Nunc vero alii aliorum gratia vel diuites vel egeni sunt, vt loc^o & materia beneficentiæ suppetat.

Τοσούτῃ ἔφη Φίλων Ἰδοτὶ πρὸς τὰς ἑσθῆς οἰκίους, οἷον εὐχῆ σοι τὸν θεὸν γητῶν. ὡς γὰρ ἀκροῶν, ἀκροῶν ἀσόμετῃ ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ ὡς ἀρῶν, ὁσφρησόμετῃ ὑπὸ αὐτοῦ. ἀποσθῆναι ἔκωκρον ἐν τοῦ εἰλέσθ

τὸν ἕλεον, ἵνα τῷ ὀμνίῳ ἑὸς ὀμνίον
αὐπλάσωμι.

Talem (dixit Philo) te famulibus tuis præbe, qualē tibi Deum optas. Audiemur. n. a Deo, sicut nos audimus, & aspiciemur ab ipso, ut nos aspiciamus. Offeramus igitur misericordiam pro misericordia, ut pro simili simile adipiscamur.

Μέγα τὸ ἀτυχεῖν τὴ φάρμακον, ἕλεος δὲ τὴ ψυχῆς εἰσφερόμενος· καὶ σωαλγεῖν γνησίως, πολὺ π. καφίζει τὸ συμφορῶδες· ἔφη Νεῖλ.

Magnum remedium est infortunato misericordia ex animo collata: & sincera condolentia multo leuiorem reddit calamitatem: dixit Nilus.

Φέρε παρμεθίαν ὀδωμένον κρινόντα τῶν στεναγμῶν· ὡς Γρηγόριος ἔφασκε.

Communicatio & societas luctus, solatium adfert dolenti: ut Gregorius dixit.

Αερισπέλης εἶπε, καφίζει αὐτὸς λυπημῶδες σωαλγεῖν τῶν φίλων.

Aristoteles dixit, Subleuari illos qui dolent, condolentibus amicis.

Δημοθένης ἔλεγε, δικημονεῖναι ἐλεῖν, ἢ τὸς ἀδικεῖς τῶν

αὐθραῖπων, ἀλλὰ τοὺς παρὰ λόγον δυσχεροῦς.

Demosthenes dixit, Iustum esse misereri, non improborum hominum, sed eorum, qui immerito infelices sunt.

Οὐδὲ εἰς [ὡς ὁ αὐτὸς ἔφη] ἐστὶ δικημος τὴν χαίρειν ἐλεῖς, ἢ μηδὲνα ἐλεῖντων· ἐδὲ συζητήματος, τῶν ἀσυζητημένων.

Nullius (ut idem ille dixit) miserendum est, qui nullius miseretur: neque quicquam illi veniæ dandum, qui veniam dat nemini.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, Δεῖν συνευπορεῖν ἠτυχεῖν τὴ κατῶσον δυνατὸν εἶναι, ἔσπεσηρμῶ τὸ πατεῖν.

Idem dixit, Calamitosum, & patria priuatum, ab vnoquoque pro virili sua parte subleuandum esse.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε· Δεῖ τὸν αὐτὸς χήσαντα μὴ παρορῶν ἀπειρηθῆσθαι ἐν τῷ πατρὶ καίρῳ· ἀλλὰ καὶ λόγοις χρησθῆσθαι καφίξει· ἔσπες ἡδὲ τῶν πρῶτων τῶν ἐπιπέων τῶν ἀφρονῶν.

Idem dicebat: Commitendum non est, ut calamitosus sine vlla consolatione malo suo confictetur: sed & verbis leuandus est dolor, & animus ad iucundiores cogitationes traducendus.

Ο αὐτὸς Ἰφασκι· Δίχρον ἐστὶ
 τοιοῦτο φρονεῖν ὡς φαίνεται ἀπὸ
 τῶ ἀπορροῦντων, οἷα τὸς ἀλλοῦς
 ἀξιώσασθαι φρονεῖν ἀπὸ ἡμῶν,
 οἷ ποτε τοιοῦτό η συμβῶν.

Idem dixit: Equum est,
 vt in calamitosos sic ani-
 mati esse videamur, vt alios
 in nos animatos esse velle-
 mus, si quando tale quippi-
 am accideret.

Οὐτε ἐξ ἐμῶν ἐμῶν, ἔτε ἐν τῷ
 ἀνθρώπινῃ φύσει ἀφαιρητίον
 τῷ ἔλεον ἴφη Φακίων.

✠ Nec e templo ara, nec ex
 humana natura misericor-
 dia tollenda est: dixit Pho-
 cion.

Locus CXVI. DE SOMNO.

Ἐχρησίσθη ὁ ἀνθρώπος [ἴφη
 Βασιλείου] τῶν ἡμετέριων
 ἡμεῖς ἂν τῷ ὕπνῳ τῷ σωτηρίας
 τῷ πόνων λύσῃ, καὶ ἐν μικρῶς
 ἀκαταίσιως, πάλιν, ὡς ἐν τῷ
 ἀκμῶν τῆς δυνάμει ἐπανά-
 ρον.

✠ Gratias age o homo, illi
 (dixit Basilus) qui nos mi-
 rabilius per somnum ab
 assiduis laboribus recreat,
 & modicæ quietis beneficio
 rursus ad vigorem virium
 reducit.

Χρυσόστομος· ἔλεγχον· ὕπνον

οὐδὲν ἐπερὶ εἶναι, ἢ ἡμέτερον
 ἀπορροῦντων, καὶ ἴφη μερῶν τε-
 λούτων.

✠ Chrysofomus dixit, So-
 mnum nihil aliud esse, quā
 mortem ad breue tempus,
 & aliquot horarū obitum.

Εἰκόπος [ὡς Φίλων ἴφη] με-
 λέτιον μὲν ἡμεῖς, οὐκ ἔστι καὶ
 ὑπορροῦντων τῷ ἀδελφῷ ἰσχυρῶς
 ἀνασώσῃ, τῷ ὕπνῳ οἱ ἀληθῆ
 πεφρονηκότες ἀπὸ φησὶν ἰσχυ-
 ρῶν γὰρ ἀναρροῦντων φέρουσι οἱ
 κήσας. μετὰ τῷ γὰρ πικρῶς τῷ
 αὐτῶν ἐξ ὀλοκλήρου.

✠ Non temere (vt Philo di-
 xit) qui rem vere confide-
 rarunt, somnum esse mortis
 præmeditationem, & vni-
 bram ac delinationē quan-
 dam vitæ denuo futuræ sta-
 tuerunt. Imagines enim
 vtriusq; repræsentat. Quip-
 pe eundem hominem ex
 integro & aufert, & sibi re-
 stituit.

Ο αὐτὸς εἶπε, Τὸν ὕπνον ὡς ἀπορ-
 ροῦντων, τὸν ἡμῶν ἡμῶν τῷ εἶναι,
 ἀπορροῦντων ἡμῶν.

✠ Idem dixit, Somnum ve-
 luti publicanum, dimidium
 vitæ nobiscum partiri.

Ο αὐτὸς Ἰφασκι, Τὸν μερῶν
 ὕπνον, ἢ σάμωτος ὀχλησιν, ἢ ψυ-
 χῆς ἀδηροσύνη, ἢ ἀρροῦντων, ἢ
 ἀπαρροῦντων σημερινῶς.

Idem

Idem dicebat, Diurnum somnum aut corporis molestiam aliquam, aut anime anxietatem, aut segnitiam, aut imperitiam arguere.

Τὸ πέραν καθεύδειν ἔπει-
πόντος, τίς τεβηκόσι μάλλον
ἢ πρὸς τοῖς ζώσιν ἀρεμέδιον, ἔφη
Αἰσχίνης.

Somnus diuturnior quā
deceat, mortuis potius,
quam viuis conuenit, dixit
Æschines.

Ὁ ὕπνος πρὸς τοὺς πόνοους
τὸ ζῶμα τῆς ὑστερίας ἐρρω-
μύρεσθαι, ἀποφαινέ· ἔλεξε Θεο-
δώρητος.

✕ Somnus reddit corpus ad
labores postridie robustius:
dixit Theodoretus.

Μένανδρος εἶπεν, Τὸν ὕπνον
εἶναι σώματος σωτήριον.
✕ Menander dixit, Somnum
esse corporis salutem.

Κατὰ Πλάτωνα, ὕπνοι καὶ
κόποι μαθήματα πολέμοιοι.

Vt Plato dixit, Somni &
labores liberalibus discipli-
nis inimici sunt.

Γοργίας ὁ Λεοντῖνος, ἐπὶ τέρ-
ματι ὧν ἔβριξ, ὑπὸ ἀδελφείας
κρυπταλφθεῖς, κατ' ὀλίγον εἰς
ὕπνον καταλιθαίνων ἔκειτο, εἰ
δὲ πρὸς αὐτὸν ἔπιτηδείων ἦρεθ,

τὴ πρώτοι, ὁ Γοργίας ἀπεκρίνα-
το· ἡδὴ με ὁ ὕπνος ἀρχῇ παρο-
κλήθησθε τῶ ἀδελφῶ. Ὁμο-
εως γὰρ ὕπνος ἀδελφὸν ὀνομάζει
τὸν θάνατον.

✕ Gorgias Leontinus iam
vicinus morti, viribus defi-
ciēs, sensim in somnum de-
lapsus iacebat. Et si quis i-
psum ex familiaribus inter-
rogaret quid ageret, respon-
debat: iam somnus incipit
me fratri suo tradere. Hō-
merus enim somni fratrem
appellat mortem. Simile
quiddā de Diogene, in loco
de Morte, retulimus antea.

Locus CXVII.

DE SOMNIIS.

Κατὰ Βασίλειον, Πεφύκασι
πῶς αἱ κατ' ὕπνον φαν-
τασίαι, ὡς τὰ περὶ ἀπληξίματα
εἶναι τῶν μηχανεμένων φρο-
νιδῶν. ὅποια γὰρ αὐτὴ κατὰ
τὸν βίον ἡμῶν ἐπιτηδεύματα,
τοιούτῃ ἀνάγκῃ εἶναι καὶ τὸ
ἐνύπνια.

✕ Vt Basilius dixit, Solent
fere imaginationes in som-
nis vt plurimum respon-
dere curis diurnis. Qualia
enim fuerint vitæ nostræ
studia, talia necessario etiā
in somnia fiunt.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν· ὡς ἐπὶ κελύ-
τῃ κατ' ὕπνον φαντασίαι, τῶν

μετρημενων εννοιων εισιν απυ-
χηματα.

Idem dixit, Imaginatio-
nes in somnis vt plurimum
diurnis cogitationibus re-
spondere.

Ὁ θεὸς ὀνειροῖς ἀποστέλλων, ἔοικε
τῷ τῶν σικυῶν αὐτῶν κρεῖδι ὠκνη-
σι, ἔφη Νεῖλος.

✱ Qui obseruat insomnia,
similis est homini, ymbra
suam persequenti, dixit
Nilus.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγχε, αἱ νύκτες
τοῖς μετρημενοῖς φρονήσεως πε-
ρηλατοῦσαι, ἐν ταῖς αὐτῶν φαν-
τασίαις ἐξαπατῶσι τὴν νῆν.

Idem dicebat: Noctes ex-
cipiant curas dierum, casq;
imaginaōdo illudūt animis.

LOCUS CXVIII.

DE VICTORIA.

Φανερόν ἐστιν [εἶπε Ξενο-
φῶν] ὅτι ἔτε πολλῶς ἐστιν,
ἔτε ἰσχύς ἢ ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς
νίκαις ποιοῦσαι· ἀλλὰ ὁ πότερος
αὐτῶν τοῖς θεοῖς ταῖς ψυχαῖς
ἔρρωμνίστερος ἴωσιν ἐπὶ τῆς πο-
λεμίας, τοῦτος ὡς ἐπιπολῦ οἱ
ἐναντίοι εἰ δέχονται.

Perspicuū est (dixit Xeno-
phon) non numero aut cor-
porū robore, sed vtri deorū
auxilio freti fortioribus as-

nimis hostes inuaserint, vt
plurimum ab aduersariis
non sustinentur.

Ἀλέξανδρος ὁ μέγας παρρη-
κλέμει· ἰσὺς τῶν φίλων νικη-
τοῦ ἐπιπέσει τοῖς πολεμίοις, εἶ-
πεν· Οὐ βασιλευσὶ ἐστὶ, κλέπειν
τὴν νίκην.

Cum Alexander magnus
ab amicis moneretur, vt
noctu, aggredereetur hostes,
Non est, inquit, regium, vi-
ctoriam furari.

Κρεῖττον ἢ πῶσαι κελῶς, ἢ
νικᾶν ἐπισηλῶς ἢ ἀγέσμως·
ἔλεγε Γρηγόριος.

Prestat honeste vinci, quā
periculose contra fas vince-
re dixit Gregorius.

Βασίλειος ἐφασκεν, ἐν ἀμιλλ-
λαῖς πονηρίας ἀθλιώτερον εἶναι
τὴν νικησοῦσα, διότι ἀπίστανται τὸ
πλεόν ἔχων τὴν ἀμαρτίαν.

Basilius dixit: In certa-
minibus improbitatis mi-
seriorem esse illum, qui vi-
cerit, propterea quod pec-
catis onustior discedat.

Δημοθίνης ἔφη, Ἐξ ἀνάγκης
συμβαίνειν, ὅταν μάχη γί-
νηται· τοῖς μὲν ἢ πῶσαι, τοῖς δὲ
νικᾶν.

Demosthenes dixit, Ne-
cessario euenire, cum præ-
lium committitur, vt alii
succumbant, alii vincant.

Αἰσχίνης ἐλεγε, τὸ σέφωρον πολ-
λάκις διδῆναι οὐ τῷ κρηπίτῳ,
ἀλλὰ τῷ Διὶ κρηπίτῳ ἀμύμῳ.

Æschines dicere solitus
est, Coronam sepe tribui, nō
fortissimo, sed illi qui malis
artibus eam consecutus sit.

Ὅτι ἀμύμῳ, ἐν γούθα & νίκῃ
ἐστὶν ἔφη Αἰσχροτέλης.

Vbi certamen est, ibi est &
victoria, dixit Aristoteles.

Locus CXIX.

DE MODESTIA.

Ὅτι [ἔφη Χρυσόστομος]
μάλιστα ἐστὶν ὁ ἑαυτὸν εἰ-
δὼς, ὁ μηδὲν ἑαυτὸν εἶναι νο-
μίζων.

✕ Hic (dixit Chrysostomus)
maxime seipsum cognoscit,
qui seipsum pro nihilo reputat.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν· Οὐδὲν ἔγωγε τῷ
θεῷ φίλον εἶναι, ὡς τὸ μὲν πῶν
ἐχάριτων ἑαυτὸν ἔριθι μῆσαι.

✕ Idem dixit, Nihil tā Deo
gratum esse, quam seipsum
inter postremos numerare.

Ὁ αὐτὸς ἐλεγε, Ταπεινοφρο-
σύνην εἶναι, τὸ ταπεινοφρογεῖν,
τὸ ἐπέχει ὀνειδίζοντος φέρειν, τὸ
ἐπιγνώσκον τὸ ἀμύμῳ ἡμῶν, τὸ
φέρειν ἑὶς κρηπίτῳ.

✕ Idem dixit, Modestiam

esse, demisse & humiliter
sentire, alterum conuitian-
tem ferre, agnoscere pecca-
tum, & accusationes pati.

Ἡρακλῆτος νέος ἂν πέντε τῶν
γέρονε σοφώτατος, ὅτι ἤδει ἑ-
αυτὸν μηδὲν ὄντα.

✕ Heraclitus adhuc iuuenis
omnium sapiētissimus fuit,
Seipsum enim nihil scire
agnoscebat.

Σωκράτης ἄετο μηδὲν εἰδὲ-
ναι, πλὴν αὐτὸ τοῦτο, ὅτι μηδὲν
οἶδεν· τὸς δὲ λοιπὸς μηδὲν ἔτο
εἰδέναι.

✕ Socrates existimabat ni-
hil se scire præter hoc vnū,
quod nihil sciret, reliquos
vero ne hoc quidem scire

Ὁ αὐτὸς εἶπε· Ταπεινοφρων
ἐπεινός ἐστιν, ὁ ὑψηλὰ δυναμῶς
φρογεῖν ταπεινοφρογῶν.

✕ Idem dicebat: Modestus
& humilis est is, qui cum
possit elatus esse, tamen hu-
militer & demisse sentit.

Τοσοῦτον τις μάλλον ὀφείλει
ταπεινοφρογεῖν ὅσον δοκεῖ μείζων
εἶναι· ἔφη Κλήμης.

✕ Tanto quisque debet se
summissius gerere, quanto
maior videtur esse: dixit
Clemens.

Εὐάριε [ἔλεγε], Ἀρήκτου

ὅσων τῶν παρ' ὀφροσύνῳ τῇ
ψυχῇ εἶται.

Λ Euagrius dixit, Armaturam tutissimam esse, animi modestiam.

Ὁ αὐτὸς εἶπε, Νόμος καὶ ἄρ-
χοντι καὶ τῷ Ἐρωτέρῳ εἰκεῖν
κρίσιμον εἶναι.

Idem dicebat: Legi, magistratui, & sapientiori cedere, modestiæ esse.

Γνώθι σεαυτὸν, ὡς παροιμία
λαμοῦ αὐτοῦ. ποῖοί τ' Ἰλιωνος εἶ-
ναι τὸ δόπι φησὶ μετὰ Κλέαρχος ἢ,
κατὰ τὸν Ἰεὺ λέχθηται Ἰλιωνι.

Νοσε te ipsum, prouerbialiter vsurpatur. Multi Chilonis hanc sententiam faciunt: Clearchus autem diuinitus ipsam Chiloni dictatam esse scribit.

Δημόναξ ἐρωτηθεὶς, πότε
ἤρξατο φιλοσοφεῖν; ὅτε καὶ ἔργ-
νάσκη, εἶπεν, ἐμεῦ τὸν ἤρξαμην.

Χ Demonax interrogatus, quādo ceperisset philosophari, tum dixit, cum cognoscere me ipsum incepi.

Θεόκριτος ἐρωτηθεὶς ἐπὶ ποιη-
μάτων, τίς τις ἔστι συγγραφεὺς; ὅτι
εἶπεν, ὡς μὲν ἐβόλομαι, εἰ δὲ δώα-
μαι; ὡς δὲ δώαμαι, εἰ βέλομαι.

Υ Theocritus quæriti, quare poemata non scriberet, dixit: Quoniam, vt libet,

non possum: vt vero possum, non libet.

Καλῶς Ἐπίκτητος ἔλεγε·
εἰ αὐτὸς σοὶ ἀπαρτίλη, ὅτι ὁ δὲ
ναὶ σοὶ κακῶς λέγει, μὴ ἄπολογεῖ-
σθαι τὸν λέχθησαν· ἀλλ' ἀπο-
κρίναι, ὅτι ἠγνοεῖς τὸν τὸν ἄλλα
σχεδόντα μοι κακῶς, ἐπεὶ ὅσα αὐ-
τῶντα μὲν ἔλεγε.

Υ Præclare Epictetus dixit: Si quis nuntiauerit, quendam tibi maledicere: ne refuta quæ dicta sunt, sed responde, Eū nescinisse cætera tua vitia: nam alioqui non illa sola didicurum fuisse.

LOCUS CXX.

DE AMORE IN- HONESTO.

Εὐφραστὸς ἐρωτηθεὶς, πῶς
εἶναι ἔρωτος πάθος, εἶπεν, ψυ-
χῆς ὁλοκαύσεως.

Theophrastus interrogatus quid esset amor, respondit, Animæ otiosæ affectus.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε· ἔρωτος εἶναι
πνοῦ ἐπιθυμίας ἀλόγιστος ὑπερ-
βολὴν, ἡγεῖται μὲν ἔχουσαν τὴν
αἰσθητικὴν, ὅσα δὲ εἶναι τὸν δόλοισιν.

Idem dixit, Amorem, irrationalis cuiusdam cupiditatis excessum esse, qui velocem habeat accessum, tardum autem discessum.

Πρόδο-

Προδίκος εἶπεν, Ἐπιθυμίαν
μὴ διπλασιασθεῖσαν, ἔρωτα εἶ-
ναι· ἔρωτα δὲ διπλασιασθέντα,
μανίαν γίγνεται.

Prodicus dicebat, Cupi-
ditatem geminatam, amo-
rem esse: amorem vero ge-
minatum, insaniam fieri.

Αἰσωπος ἔφασκε, Τὸς ἔρω-
τῆρος κληρονομίης ἀναγκω-
τὴς εἶναι συμβαίνειν.

Æsopus dixit: Illos qui
amore capti sunt, inuere-
cundos esse solere.

Ἀριστοτέλης ἔφη, Τοῖς ἐρω-
σι τὸ ἄν ἀγαπηθῆσθαι εἶναι.

Aristoteles dicere solitus
est, Amantibus aspectum
carissimum esse.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν, Ἐκ τῶν ἄν
γίγνεται τὸ ἔρωτ.

Idem dicebat, Ex aspectu
nasci amorem.

Κράτης ὁ Θηβαῖος τοῖς ἐρω-
σιν ἐδειξέ φάρμακα· Ἐρωτα ἐ-
φη, παύει λιμός· εἰ δὲ μὴ, χρό-
νος· αὐτὸ δὲ τῆσιν μὴ δυνή-
σεται, βροχός.

Crates Thebanus amo-
re laborantibus ostendit re-
media. Amoti, inquit, me-
detur fames: si n aliter, tem-
pus: quod si nec his uti pos-
sis, laqueus. Luxus enim fe-
re alit amorem. Tempus

vero omnia aut tollit, aut
certe mitigat: hæc remedia
si nihil profunt, superest la-
queus, ut morbus suspendio
finiatur.

Τυφλέται ὁ φιλῶν· ὡς τὸ
φιλέμενον· ἔφη Πλάτων.

Amans est cæcus, & faci-
le decipitur circa rem ama-
tam: dixit Plato.

Μένανδρος ἔλεγε· Μόνον
ἀπαρηγήρητον ἀνθρώποις τὸν ἔ-
ρωτα εἶναι.

Menander dixit, Solum
amorē inter homines nul-
lo sermone consilioue mo-
ueri.

Πλάταρχος εἶπε· Τὸ λίαν
φιλεῖν, τὸ μὴ φιλεῖν αἰεὶ εἶναι.

Plutarchus dixit, Nimi-
um amorem, odij causam
esse solere.

Τὸ φιλεῖν ἀκαίρως, ἴσόν ἐστι
τῷ μισεῖν· ἔφη Σωκράτης.

Intempestive amare, si-
mile est odio: dicebat So-
crates.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε· Τὰ τῶν κη-
λῶν φιλήματα φυλάττειται
δ᾽ εἶναι, ὡς τὰ τῶν ἰοβόλων δη-
γματα.

Idem dixit: Oscula for-
mosorum cauenda esse, si-
cut morsus venenatorum
animalium.

Locus CXXI.

DE PERICVLIS.

Μηδείς μὲν δικάει τὸς
κινδύους ποιέμενος, οὐδέ
δαδ' ἔστι συμμύχου ἀπὸρήσθαι·
ἔφη Ἰσοκράτης.

Nemo in iusta causa, pe-
ricula subiens, existimet sibi
Deum adiutorem defutu-
rum esse: dixit Isocrates.

Ὁ μύχου κίνδυνος ἀδελφὸν
ἔφ' ὅτι λαμβάνει· ὡς ἄνερ Πίνος
δύσως εἶπε,

Ignauus vir non suscipit
magnam periculum: vt
Pindarus dixit

Δημοφώνης ἔλεγε, κινδύ-
νυτον τὸς τοῖς τὸς κινδύους,
ἐν οἷς καὶ παθεῖν ἔχει καλὸν ἔστιν.

Demosthenes dixit, Eius
generis pericula subeunda
esse, in quibus pati aliquid,
præclarum sit.

Δαρείος ὁ Πέρσης πατὴρ ἔ-

αι τὸν ἐγκωμιάζων ἔλεγε, ἐν
ταῖς μύχαις, ἔπαρ' οὐκ εἰδὼς,
γίγνεται φρονιμώτερος.

Darius ille Xerxis pater,
seipsum laudans dicebat, In
certaminibus, & in rebus
periculosus fieri se pruden-
tiorum.

Μεγάλα πρᾶγμα, μεγά-
λοισι κινδύοισιν ἐγγίγει καὶ αἰρεῖ-
σθαι, ἔφη Ἡρόδοτος.

Magnæ res, magnæ etiam
cum periculis percipi vo-
lunt: dixit Herodotus.

Αλκιβιάδης ἔλεγε· Ἐξὸν
φοβῆναι, μὴ ζητήσῃν νομί-
ζων βέλτερον εἶναι, μὴ κινδύ-
νυτον, ἢ ἀποδύσθαι, ὅπως κίν-
δυνον ἀπομύμων, σκαυτὸν ἀ-
παλαίης.

Alcibiades dicere sole-
bat: Si potes fugere, ne com-
mittas te iudicio. Sentiens
consultius esse, non com-
mittere se periculo, quam
dare operam, vt periculum
ingressus temet expeditas.

LOCO-